

NOVELL

Komma

ut

Roy Panen

Noveller

Från:

Vill va me dej : Längtan

- 1 Självmordsförsök 1-7 39 s.
- 2 Avslöjad bög 8-14 47 s.
- 3 Vuxenmobbing 15-24 40 s.
- 4 Urspärning 25-28 24 s.
- 5 Missflyt 31-37, 39-42 53 s.
- 6 Dubbelliv 29-30, 38, 44-50 40 s.
- 7 Våldtäktsförsök 51-55, 60-64, 73-77,
86-89, 91 77 s.
- 8 Heterokärlek 56-59, 65-72, 78-85, 90,
119-123 96 s.
- 9 Barnmobbing 92-118, 140-145 134 s.
- 10 Bögar möts 43, 124-139 59 s.
- 11 Komma ut 146-149, 156-160 56 s.
- 12 Fostraren 150-155, 161-170 74 s.
- 13 Bögkärlek 171-188 82 s.

Information

Noveller

Vill va me dej : Längtan, har gjorts om till tretton noveller.

Hela boken finns med bland novellerna. Texterna har inte gjorts om och är i sitt original.

Novellerna ligger i en nummerordning som någorlunda följer originalbokens linje av innehåll.

Med hjälp av dessa tretton noveller kan läsaren få en god inblick över vad originalboken handlar om. Och man kan enkelt välja att läsa fristående delar av boken.

Vill va me dej

Längtan

Roy Panen

Roy Panen
Bokförlag

ROY PANEN -
NOVELLER
LÄNGTAN
KOMMA UT

Information

NOVELLER LÄNGTAN Komma ut (11) 2022

Hämtad från: Vill va me dej : Längtan (1)

© Roy Panen 2015

Roy Panen Bokförlag, Sollebrunn

www.panen.se

roy@panen.se

Omslagsfoto: Sol bakom moln, Roy Panen

Omslag: Roy Panen

ISBN 978-91-89769-23-6

Denna bok skyddas av upphovsrättslagen.

Hej!

Kanske är du en av dem som föredrar kortare berättelser, noveller.

Min romanserie Vill va me dej, är en serie på sju böcker, men som innehåller ett antal kortare och avslutande berättelser. Kanske kan dessa vara ett alternativ för val av läsning, och att du senare vill ge dig på att läsa hela serien i sin fulla längd.

Genom serien får du läsa om massor av händelser, som har en koppling till varandra och med det hänger ihop, med flera röda trådar: kärlek, homosexualitet, synskada, gudstro, och en vilja av stål.

Men serien handlar också om självmordsförsök, självskadebeteende, mord, misshandel, våldtäkt, våldtäktsförsök, mobbning, rasism, homofobi, och mycket mer.

Och hela berättelsen får ett stort och pampigt avslut i bok sju.

Denna novell Komma ut handlar om Daniel, hans kompis Ragnar, och Daniels mamma. I ett brev från Ragnar, och av misstag, outar Daniel sin homosexuella läggning för mamma. Ett

stort kaos blir till något mycket vackert.

Baksidestext

Daniel kan inte släppa Kim i sina tankar. Och varför behövde han försvinna?

Hemma förströr han sig så gott det går. Han har en tanke om att gå till sjön och bada.

Posten kommer och han får ett brev från sin kompis Ragnar i Norge. I brevet avslöjar Ragnar att Daniel har stött på honom, och Ragnar tar det hela bra.

Detta brev som Daniel lämnar kvar öppet på köksbordet när han går till sjön.

Mamma tolkar Daniel fel, att han vill delge henne något, och hon läser brevet.

Och hon blir förtvivlat ledsen över vilka hinder på sin väg Daniel måste ta sig igenom. Har han det inte nog så jobbigt som det är, med att vara blind, tänker hon.

En väninna ringer och Britt berättar vad som har hänt, att hon har läst Daniels brev.

Väninnan försöker ge råd och trösta.

VÄNSKAPLIG KÄRLEK

146

Kärlekstörst

Daniel, hemma

Dagarna går. Det är tisdag förmiddag och Daniel är ensam hemma. Mamma har åkt till jobbet för en halvtimme sedan. Det är hennes lediga dag, och de har ringt efter henne. Hon jobbar deltid, men har även satt upp sig för inringning för att eventuellt få jobba även på sina lediga dagar. Hon känner att de behöver varenda krona de kan komma över.

I och för sig har Daniel sitt studiebidrag, men de pengarna känner hon att han så väl behöver få sätta sprätt på själv. Hon lägger sig heller aldrig i vad han köper för de pengarna, och

förstås då om det inte är alldeles åt skogen vansinnigt, vilket i stort sätt aldrig händer.

Sedan ett halvår lägger han mycket pengar på att betala banklånet på sin nya stereo som han köpte på förra januarirean. Stereon är av känt märke. Den kostar elva tusen kronor i ordinarie pris, men reas ut för åtta tusen.

Han är inte nöjd med att den bara har enkelt kassettdäck och lyckas tjata till sig ett dubbelkassettdäck istället, utan att behöva lägga några extra kronor emellan. Dubbelkassettdäcket var tusen kronor dyrare än det med enkelt däck. Så med andra ord får han ner priset ytterligare och sparar hela fyra tusen – mer än trettio procent.

Mamma blir stolt och förtjust över vilken skicklig son hon har på att göra affärer. Kan helt enkelt inte säga nej till honom och går därmed med på att de ska ta ett banklån för att kunna köpa stereon. Eftersom de inte har någon vidare bra stereo innan kommer även hon ha mycket glädje av att få in en ny i vardagsrummet.

Hon blir särskilt imponerad över CD-växlarer som man kan mata med fem skivor på en gång. Man lägger skivorna på en karuselliknande tallrik. Sedan är det bara, manuellt eller med fjärrkontrollens hjälp, att välja och vraka

mellan skivorna och alla låtarna.

CD-spelaren har dessutom en mängd olika funktioner: man kan programmera in låtar i en följd eller låta spelaren spela slumpmässigt.

Han plockar fram en klump lera, kavel, plastkniv, och plastduk att knåda leran på, och sätter sig ner vid skrivbordet i sitt rum. Han knådar leran tills den blir jämn och fin, och funderar samtidigt på vad han ska göra med den, om det ska bli en prydnadssak: något att hänga på väggen eller ställa i bokhyllan. Eller ett bruksföremål: som mugg, skål, fat ... Eller så kan han göra bådadera.

Han får en idé att göra ett litet skrin, ett runt med lock, kantat och dekorerat med små lerkulor i ett band runt om. Likaså locket kan han kanta med små lerkulor, och i mitten en större kula som knapp att lyfta i. Innan han ens hunnit börja forma leran har han skrinet som en färdig skiss i huvudet.

Samtidigt som han arbetar med leran spelar han skivan som han fått av Anita. Speciellt en låt spelar han om och om igen, den är mjuk och enormt stark. Det känns som han börjar bli besatt av den. Den är så bedårande vacker och gör det omöjligt att kunna hålla tillbaka tårarna.

Det är Celine Dion som sjunger så vackert. Han njuter mer för varje gång han hör låten. Även mamma tycker om den och är numera hennes favorit också.

Efter att ha lyssnat på låten ytterligare några gånger kan han sjunga med i texten. Han fantiserar om att de sjunger tillsammans i en duett och på en stor arena. Och de är på en stor världsturné.

Efter att Celine sjungit första versen tar han fjärrkontrollen och pausar låten. Reser sig upp och sträcker på sig. Håller i fjärrkontrollen som om den var en mick. Försöker få fram en kvinnlig ton och låtsas som han är Celines röst. Och improviserar:

–And now, dear friends – I have the great honour to introduce my best friend from Sweden – please welcome Mr. Daniel Olsson.

Och han trycker upp pausen och sjunger med:

–... If only you could see me now. Goodbye is not so easy now ... Just looking at me once. And my love would bring you back. If only you could see me now ... (Walter Afanasieff och John Bettis)

Han försöker matcha hennes stämma, men

hon sjunger så vackert och hennes klara röst är så stark.

Han tar i nerifrån tårna och sjunger med så gott han bara kan, av hjärtans lust. Det blir en innerlig önskan, en bön till Gud. Och tårarna kommer, som på beställning, rullar avlösande varandra nedför kinderna, och går inte få stopp på.

Låten handlar om olycklig kärlek, att få en andra chans. Den förmedlar också styrkan i att inte misströsta, utan tålmodigt vänta på att ens kärleks stora längtan och törst en vacker dag ska bli besvarad.

Liknande känner han inför att mannen i hans liv – som verkar ha annat för sig just nu – en dag ska dyka upp. Fast när det gäller, att få en andra chans, kan han över huvud taget inte känna att han ens ännu fått en första.

Han kavlar ut leran, så den blir cirka fem millimeter tjock, och skär ut delarna. Vidare tänker han ut, och ser bilden av skrinet framför sig, att det ska ha fyra runda kulor som fötter. Fram på skrinet ska han skriva sina initialer: DJO, med smala, runda lerstavar som han formar till bokstäver, så att de går i stil med skrinets rundhet. Locket gör han sist, för att

kunna passa in det med själva skrinet.

Ibland tänker han att hans initialer skulle kunnat vara hans artistnamn: Deejo. Fast någon artist blir han väl aldrig. Men kanske kan det vara hans konstnärsnamn.

Han är mycket noga av sig. Det kan ta flera dagar innan skrinet är färdigt. Och han gör sig heller aldrig någon brådska, för han har ju all tid i världen att göra den klar. För honom är det alltid resultatet som räknas. Och med sådana här saker avskyr han kvantitet. Det behövs tålamod och vilja från början till slut.

Han tänker att kanske är det liknande med kärleken. Plötsligt en dag så bara händer det, och han blir fast.

Han har kanske hunnit göra skrinet halvklart när han hör posten tryckas in genom brevinkastet och faller tungt ner på golvet. Det låter som mycket post – fast säkert mest reklam.

Han blir nyfiken och måste gå för att se efter.

Gör ett avbrott från skrinet, tvättar händerna i badrummet, plockar upp posten från golvet ute i hallen och går in i köket.

Han är törstig, häller upp ett stort glas saft innan han sätter sig vid köksbordet med posthögen.

Och i bakgrunden hörs en annan av älskingslåtar på skivan:

Till mitt liv du kommer. Från mitt liv du går.
Varför stannar du inte? Va skrämmer dej?
Snälla stanna me mej. Allt ja vill är att få va me
dej. Min vän, vill va me dej.

147 Post och reklam

Högen med post är tjock. Han letar igenom den.

Förutom två tidningar, en dagstidning och en inplastad veckotidning, verkar det vara mycket reklam. Reklam, reklam och åter reklam: tunna och tjocka, stora och små, och i olika papperskvalité.

–All den här föbannade reklamen, svär han lågt och lägger den åt sidan i en hög för sig. I stort sätt allting som känns som små eller stora tidningar, som oftast är tunna, är bestämt reklam.

Och han fortsätter med en stor suck:

–De hugger ner våra skogar å förstör vår natur, för att skicka hem sån här skit till folk.

Han har några brev framför sig på bordet. Brev med ett litet plastfönster är ofta formella brev: räkningar, brev från banken, försäkringsbolaget eller någon myndighet. Men vanliga, släta brev utan fönster, som ofta är informella – de är bäst. De kommer i många fall från någon som vill ha social närhet, värme och kärlek. Sådana brev älskar han.

Bland all post finns ett enda brev som är till honom. Det har han vetat, känt ända sedan han plockar upp högen från golvet. Utan att behöva kunna se och läsa, vare sig med ögon eller fingrar, vet han att brevet kommer från sin nära vän Ragnar Tønnessen i Norge.

Han som ju också är synskadad, och bor i utkanten av Oslo. Han och Daniel parfymerar alltid sina brev till varandra. Bara på den sköna doften kan de direkt känna från vem det kommer.

Men när föreningen skriver brev till honom, vet han också vem avsändaren är, för de klipper alltid bort ett litet hörn på kuvertet, som en kännemärkning. Men det händer också att de

använder förtryckta kuvert, med föreningsloggan tryckt i pappret. Då kan man känna och läsa på utbuktningen i pappret, vem brevet kommer från. Och brevet i kuvertet är som regel skrivet med punktskrift.

På så vis slipper han gå och trånas i väntan på att mamma ska komma hem, för att få reda på om han har fått post.

Men öppnar han brev som inte direkt är till honom, kanske mer till mamma, så kan han ändå inte läsa vad som står då de i regel är vanliga utskrifter med skrivare och trycksvärta.

Han har även en tredje variant på sina avsändares kuvertmärkning. Förutom föreningens avklippta hörn eller utbuktning i loggan, Ragnars parfym som oftast är Lagerfeldt, så får han ibland också brev från Maria. En tjejkompis som han haft sedan de börjar i samma klass i sjuan på högstadiet. Hon parfymerar också sina brev men då med stark damparfym. Dofterna kan variera från brev till brev.

Hon är i stort sett den enda kompisen han har kvar sedan tiden då han var seende. Maria har aldrig övergett honom.

Lite efter att han lärt sig läsa punktskrift, går även hon och lär sig det. Det är som att när han

förlorar sin syn blir det en väldig smäll även för henne. Men när hon börjat hämta sig, vänja sig vid det grymma faktumet att han aldrig mer kommer kunna se, bestämmer hon sig för att möta upp med honom, i hans kris.

Hennes första steg mot hans mörkervärld är att också lära sig punktskrift, men förutom att i första hand stötta honom socialt och vara nära vid hans sida med sin värme och kärlek.

Det finns inga ord för hur mycket han tycker om henne. Hon är ovärderlig – liksom mamma.

Ivrig av nyfikenhet sprättar han snabbt Ragnars brev. Det känns också lite spännande med vad han har på sitt hjärta.

Senast då de hörts av var när han var hos honom på midsommar, och då som han gör bort sig så med att stöta på honom.

Men bara tanken på att det är från Ragnar nu gör honom glad.

De brukar skriva till varandra med ungefär en veckas mellanrum. Snart har de känt varandra i ett och ett halvt år. De har en så fin kontakt. Är verkligen som bröder för varandra.

Att det blir en fullständig miss att stöta på honom har han kommit över nu och lagt bakom sig. Och förhoppningsvis har Ragnar det med.

Deras öppenhet mot varandra har lett till en djup kontakt.

De har träffats tre gånger. Ragnar var hos honom under en vecka förra sommaren, då de bodde i Falköping. Första gången han var hos Ragnar var i vintras. Han firar nyår med honom och hans familj: mamma, pappa och lillasystern Heidi som är femton år. Ragnar är sjutton. Och som sagt nu i midsommar var han hos honom igen.

Ragnar och Daniel är som bröder. Det är Maggan på föreningen som har hjälpt dem att finna varandra genom en annons i Synskadades tidskrift. Och det var Ragnar som tagit initiativ att sätta in den.

Daniel är till en början en aning osäker och tveksam till en brevvän. Men Maggan tjarar envist på honom. Till slut ger han med sig och vill prova på att ha en brevvän. Och på den vägen är det, och de blir bästa kompisar.

Ragnar och han är som två pusselbitar för varandra: den ene kompenserar den andre så bra och de är duktiga på att muntra upp och få den andre glad.

Ragnar är blind sedan födseln, han har aldrig sett mer än skillnaden mellan natt och dag. Vid

födelsen drabbas han av syrebrist och får ligga i kuvös sin första tid i livet. Fast detta tror läkarna inte var orsaken till hans synskada. Snarare var hans synnervsatrofi ärftlig och är en förtvining av synnerven. Det finns det ingen bot för. Förutom att han ser ljuset på dagen kan han också svagt skilja på färger, om det är tillräckligt ljust och att färgen framträder starkt.

Han har blivit till mycket stöd för Daniel i sin ofta stora förtvivlan med depressioner. Han klarar ofta vara både lugn som stark i sinnet och då som Daniel behöver någon att luta sig mot.

Någon månad efter att de får upp brevkontakten ringer de till varandra någon gång ibland och det blir ett enormt stöd för Daniel. Det händer också ibland att han brister ut i gråt i telefonen. Då brukar Ragnar bli ledsen han med och de gråter tillsammans.

Det är så skönt för Daniel att ha någon helt utomstående att kunna släppa ut sin gråt för och utan att riskera att den andre också faller in i bekymrens värld. Och Ragnar har tränat hela sitt liv på att vara blind.

Visst finns det även underbara människor på föreningen, unga som äldre, som finns till stöd för honom. Men han har svårt att kunna öppna

sig helt och lämna ut sitt djupa inre till hundra procent för någon på föreningen.

Likaså när det gäller mamma. Henne kan han heller inte öppna sig helt för. Varför det är så vet han inte. Kanske är det på något vis för att han är så rädd om dem, att han inte vill störa dem i onödan och att han helt enkelt är för beroende av dem.

Det tokiga är att han känner att han inte behöver vara lika rädd om Ragnar, för han har ju sina nära och kära som tar hand om honom. Daniel är nog, när de i början lär känna varandra, inte heller så beroende av honom. Det som gör att han inte är lika rädd för att mista honom som med dem här hemma. Fast dem här hemma riskerar han väl inte att mista, utan bara att de ska bli onödigt oroliga och sedan att de bekymrar sig för mycket över hur han mår.

Men nu i dag, efter att han lärt känna Ragnar under ett och ett halvt år, kan han inte tänka sig sitt liv framåt utan honom. Ragnar är hans lilla stjärna som alltid lyser över honom och hela tillvaron. Det känns ibland som att utan honom skulle han inte orka klara av att fortsätta leva. Om Ragnar av någon anledning försvinner från honom kommer han med stor

säkerhet också vilja flyga sin kos.

148 Brev från Ragnar

Daniel läser Ragnars brev som är skrivet på punktskriftsmaskin.

Hej, Daniel!

I vanliga fall brukar man väl säga: ”Tack för senast”. Det gör jag nu också, fast att det blev lite knepigt, rent av tråkigt och deprimerande sist, när du valde att åka hem tidigare än bestämt. Det kändes som att jag hade gjort något fel, mot dig, men som jag inte riktigt kan få grepp om.

Snälla Daniel, min bästa vän – för det är du – förlåt mig för allt som jag gjorde – eller inte gjorde – senast då du var här. Det jag nu försöker säga, för att försöka lätta mitt hjärta, är att om jag var som du: en kille som gillar killar, då skulle jag vilja vara din kille, tveklöst till

hundra procent.

Men nu är jag ju helt och hållet hetero och vill inte vara med en kille på det sättet ... Hoppas du förstår ...

Fast jag tycker om dig, älskar dig så in i vassen mycket – men bara som en kompis. Och jag vill inte, vill aldrig att någonting ska komma ivägen för det – mellan oss.

Så det som hände, det helt enkelt bara hände. Det var inte hemskt det du gjorde. Faktum är att det var nog lite kul när du stötte på mig – hi hi. Tidigare så fanns det inte i min värld ...

På något vis – jag kan nog inte sätta de rätta orden på det mer än så här – så har det berikat mig ... öppnat min eventuellt tidigare trångsynthet och gett mig ett större perspektiv ... Jag tänkte aldrig förut att det kunde finnas killar, män i min närhet som kunde bli intresserade, som tänkte på mig – på lilla mig. Du förstår att det faktiskt också känns lite smickrande.

Alltså, numera kan jag tänka så här: Om jag klär upp mig, gör i ordning mig i håret och duttar lite parfym på halsen – då, när jag går ut, då blir jag utmanande. Jag kan då trigga igång lusten hos såväl tjejer som killar, och män för den delen, ja, kanske till och med äldre män –

och gamla damer, he he.

Nu känns det som mitt brev håller på att spåra ur lite. Hoppas du inte tycker det är tråkigt. Men för att avsluta min föregående tanke: måste man ha med i sin beräkning, när man klär upp sig, fixar håret och har på sig parfym, att det kan gå fel, snett – rent av galet. Men då tänker jag inte på det som gick fel mellan dig och mig – utan på att man kan bli våldtagen.

Daniel ryser till när han tänker på dansen på bygdegården, på hur utgången kunnat bli. Tänk om han varit en ung kvinna, och kvinnan han råkar i klorna på, om hon varit en stor och stark man, hur detta kunnat gå riktigt illa.

Han fortsätter läsa:

Tänk om det beteende och sätt man har och visar upp, att det kan få igång en annan så att den är beredd att göra vad som helst, gå hur långt som helst, för att få vara med en – få en på rygg, så att säga.

Nej Daniel, nu byter jag ämne innan det spårar ur igen och blir ännu värre.

Hur mår du och hur leker livet med dig? Har

du funnit någon fin kille att tycka om och har han funnit dig också? Stå på dig, för snart kommer nog din prins. Jag känner det på mig. Hoppas på det.

Med tanke på detta, så känns det som att det inte är lätt att vara homosexuell.

Förresten, finns det nåt som är lätt här i livet? Jo, att vara din vän förstås.

Här i Norge är allt som förr. Snart ska vi ha folkomröstning, om vi ska gå med i EU eller inte. För mig gör det nog det samma, bara de tänker på oss med mössan neddragen.

Det är skönt med sommarlov. Och till hösten blir det fortsättning på gymnasiet, andra året på samhällsvetenskaplig linje. Men det är långt dit ännu. Det går hyfsat bra med studierna och det är fortfarande ganska kul. Det ska väl bli kul att träffa sina klasskompisar igen, men jag längtar inte dit riktigt ännu.

Jag har kanske nämnt det tidigare, att nu i sommar ska jag hjälpa pappa i hans, äh, vårt företag. Det blir väl mest att packa i lådor ute på lagret. Företaget, som du väl redan vet, tillverkar blomkrukor i lera. Om du vill och har möjlighet att slita dig från Sverige igen, ett par veckor i sommar eller så, kan du väl komma till

mig. Jag kan ordna så att du kan få jobba här med mig. Du får säkert bra lön av pappa. Han är aldrig den som är snål. Snälla, Daniel, det vore så roligt ...

Annars mår jag bra. Det är vackert väder. Jag badar nästan varje dag och då som jag orkar gå bort till sjön. Heidi brukar vilja gå med mig och det är så bra med lite sällskap. Som storebror måste man ju ställa upp ibland, he he. Fast henne är det aldrig något besvär med, hon är alltid så snäll. Världens bästa syster.

Om du vill komma hit till mig i Oslo igen, det vore så fint om du och jag kunde gå bort till sjön här och bada. Nu, mitt i juli, är det hyfsat varmt vatten i sjön. Vi kan bada näck, om du tycker om det. Jag älskar att bada näck. Det ger en skön frihetskänsla.

Men kom ihåg, inga fler misstag ... Visst lovar du det? Nej, jag bara skojar, förlåt Daniel, förlåt min dåliga humor. Du är för fin och snäll för att göra några fler misstag. Och nu vet du ju också att jag tycker om tjejer.

Tjejer ja ... Var finner man dem? Var finner man en fin tjej? Jag är ofta ute ... men ser aldrig någon ... Nej, nu är jag dum – igen. Förlåt.

Det finns en tjej här på föreningen som jag

tycker om mycket. Men jag vet inte om hon tycker om mig. Hur ska jag göra och hur vågar man lägga in en stöt ...?

Jag kanske ska ta och samla mod och fråga syrran. Kanske hon vet, har något tips, förslag ... Hon är ju femton och borde väl veta ...

Det känns trist, jag är nu sjutton och har ännu aldrig ens kysst en tjej. Jag vill inte vänta mera nu.

Har du kysst någon kille än? Hur var det? Säkert gott, kan jag tro, utifrån dig, din läggning, dragning till killar, he he.

Daniel, jag skriver snart igen. Till dess ska jag försöka tänka ännu mera positivt, på att allting ju faktiskt är riktigt bra. Och till dess vi hörs igen får du ha det bra och må så gott. Kom ihåg, huvudet upp och fötterna ner.

Skriver du snart?

Din, always din vän, Ragnar.

Daniel gillar Ragnars brev och att prata med honom i telefonen. Han har en mysig, glad röst. Den är också något mörk, hes och sexig. Och han talar mysig norska, bokmål, som är den äldre varianten av norskan från tiden då de hängde ihop med danskarna. Han har också

massor med humor och bjuder lätt på sig själv.

149 Fina minnen med Ragnar

Förra gången när han är hemma hos Ragnar, förra nyårshelgen, gör de allt möjligt kul ihop. De åker hela familjen på en dagstur till en skidbacke i ett närliggande fjäll och åker skidor. Det är så roligt och Daniel älskar att åka slalom.

Han har åkt slalom ända sedan han var åtta år. Och då blir det mest med skolan som han hänger med på skideevenemang. På friluftsdagarna brukar de åka skidor i Billingenbacken i Skövde eller så åker de ner till den större skidbacken i Ulricehamn, tolv mil söder ut.

Då han är tretton år och går i scouterna, är de en hel busslast med scouter som åker skidor en hel vecka i Idre fjäll. De är uppåt femtio

scouter, fyra ledare och två mattanter. De hyr ett stort vandrarhem som i stället får bli ett scouthem för en veckas underbar fritid.

Men också då han är med Ragnar och hans familj och åker skidor har de otroligt roligt. Ragnars mamma och pappa åker tätt bakom Daniel och Ragnar och ledsagar. De ropar. Ibland får de till och med vråla högt bakom dem, i färdriktningen: ”höger, vänster, rakt ner, sakta ner” eller ”stanna”. Det blir hela tiden kommandon att hålla sig till, lyssna till, för att kommunicera dem framåt, och att kunna ta dem nedför backen. Men de tar det lugnt och åker inte så fort nedför.

Det är speciellt bra när de, var och en, har en egen röst som ledsagar nedför backen, som de då enskilt har att lyssna och förhålla sig till.

För Ragnar går det väldigt bra, för han har tränat i många år på att ledsagas nedför backen. För Daniel går det lite trögt i början, men båda Ragnars föräldrar har ett så stort tålamod med att hjälpa honom. De sätter fast en säkerhetsanordning framtill på hans hyrda skidor, så att han slipper råka ut för att korslägga skidorna under nedfart. Mamman eller pappan, som ledsagar, håller om honom och åker tätt bakom och

talar samtidigt om färdriktningen. De plogar sig nedför backen. Det går förvånansvärt bra utan några större vurpor.

Det handlar hela tiden om att skapa förtroende och tillit till den som ledsagar. Som ickeseende känner man sig enormt utlämnad till den seende. Fast det gäller inte bara då man åker skidor, utan även speciellt då som det handlar om ledsagning överhuvudtaget.

När Ragnar är på besök hos honom mitt i juli förra sommaren är de vid en mindre sjö och badar strax utanför Falköping. Daniels mamma kör dem till sjön och stannar där med dem under några timmar. Det är inte något riktigt kanonväder och så mycket solande blir det aldrig. Men det är varmt och skönt i vattnet. Sjön är liten och ganska grund och värms upp på nolltid.

De är också en dag och slår runt på nöjesbadet Sommarland i Skara. Mamma har med sin väninna Anita. De har så himla kul. De badar, åker vattenrutschkanor, bergbanan, parisershjulet: med en massa läskburkar som man sitter i. De åker också ett hjul som har två vingliknande armar. I den ena änden finns en stor korb med bröd, som man sitter i, och i den

andra sitter stora tyngder. Man pendlar runt i cirkel, som pariserhjulsvarianten.

En dag är de fyra också på nöjesfältet Liseberg i Göteborg. Det är en och en halv timmas bilkörning ner. På Liseberg åker de allt möjligt: som Lisebergsloopen, Bergbanan, Rainbow, Flumeride, Airvarvet ...

Ragnar och Daniel åker de flesta attraktionerna tillsammans själva, eftersom både Anita som mamma är ganska rädda av sig och inte vågar hänga på. De vågar som mest åka upp i utsiktstornet och pariserhjulet, och för att se den enorma och vackra utsikten över Göteborgs stad. Ragnar och Daniel har ingen större glädje av att åka med upp, så de sätter sig istället på en parkbänk i närheten och äter mjukglass.

Daniel har så himla roligt när han är med Ragnar, som numera känns som hans bästa vän.

Tidigare, innan han gör bort sig med att stöta på honom, känner han så starkt för honom att han börjar tro att han blivit kär i honom. Men han försöker då tänka realistiskt och med det förtränga sådana eventuella idéer som ett kärleksförhållande med honom.

Men man kan ju lika lite bestämma sig för att inte bli kär i någon som tvärtom. Det går ju inte

att bestämma själv, utan det bara händer.

Och så kommer hans stora misstag, då han tappar omdömet helt och stöter på honom. Fast nu, så här efteråt, när Ragnar inte stöter bort honom som vän, känns det som de kommer varandra ännu närmare och djupare.

Ragnar är nyfiken på honom och känner intresse för hur han har det med sin läggning som homosexuell. För Ragnar är det viktigt hur han mår, att han har det bra med sig själv och i sin tillvaro. Och Ragnar känns viktig och ovärderlig för honom. Han hoppas och vill tro att också han sprider glädje till honom.

Efter att han läst Ragnars brev om och om igen lägger han det sedan på bordet, går in i badrummet och gör sig i ordning.

Sedan går han ut på balkongen för att känna efter om det fina vädret verkar hålla i sig. Det är så varmt på balkongen att han inte står ut med att sitta där en längre stund. Den känns som en riktig bastu. Han bestämmer sig för att i stället gå bort till sjön i Karstorp och bada.

Han packar badsakerna i sin ryggsäck, fyller en flaska med mormors jordgubbssaft och lägger ner i ryggsäcken.

Innan han är färdig att gå blöter han en bit

hushållspapper och lägger över modelleran som han arbetat med. Han viker försiktigt plastkanterna över leran och lägger alltsammans i en plastkasse. Det får ligga kvar på skrivbordet, då han vill fortsätta göra klart skrinet senare, kanske redan i kväll eller i morgon.

I byrån i hallen plockar han fram femtio meter snöre. Snöret använder han som vägvisare när han simmar i sjön. Ena änden binder han fast i något träd eller i bryggan och den andra änden binder han fast runt någon av handlederna eller fotlederna. När han har simmat hela snörets längd till det är utsträckt har han simmat femtio meter. Och på tillbakavägen halar han in snöret, samtidigt som han försöker hålla det spänt, för att hålla rätt kurs mot bryggan igen.

Det går aldrig att få någon exakthet med precision, men han förvånas lika mycket varje gång över hur bra det fungerar.

Visst kan det bara vara så lätt att simma tillbaka mot därifrån han hör människor, men det är inte så lätt då man badar i en mindre sjö som denna, för människor kan ibland höras från olika håll, då det finns badbryggor på flera platser runt sjön.

När han gått ut ur lägenheten och är på väg nedför trapporna känner han att något är fel. Det är något som han har glömt ta med sig eller glömt göra. Men vad det är för något ... kan han inte komma på.

Han beslutar sig för att vända, gå upp till lägenheten igen och kolla om det inte är någonting ändå ...

När han gått ett varv i lägenheten, utan att finna något fel, kan han bara konstatera att allt verkar vara i sin ordning. Det finns inget som han saknar, men ändå känns det som han har glömt något: Balkongdörren är stängd och spisen är avstängd. Han kollar också igenom allt i ryggsäcken, men allt han ska ha med finns nedpackat.

–Nä, de är nog inget ja har glömt, mumlar han lågt och lämnar lägenheten igen.

DANIELS

BREV

156 Avslöjandet

Britt, hemma

Britt kommer in genom dörren till hemmet.

–Daniel! Daniel, hallå! Ja är hemma nu!

Hon får inget svar. Tar av sig skorna och går in genom lägenheten. Men Daniel är inte hemma.

–Han är väl borta vid sjön å badar å kommer nog hem snart, konstaterar hon lågt för sig själv.

I köket sätter hon på kaffebyggaren. Där-
efter gör hon i ordning en smörgås, som hon
börjar äta på direkt.

Hon sätter sig vid köksbordet och kikar snabbt på posten. Tittar på reklamhögen som Daniel samlat ihop. Sedan på hans brev som ligger uppslaget på köksbordet.

Tittar på de vita papperna med en massa

tryckta hål i, som är punktskrift, och på det tillhörande kuvertet. Läser på avsändarsidan Ragnar Tönnessens adress.

Tankarna sätter igång.

Hon Förstår ingenting av detta, och funderar: Vill Daniel henne något med att lämna brevet uppslaget så här på bordet? Finns det någonting som han tänker fråga om i dag, men vill att hon först ska få lite betänketid under dagen och med hjälp av att läsa hans brev?

Men något med detta känns konstigt, som hon inte riktigt kan förstå. Hennes gissningar känns allt annat än rimliga – som att hon är ute på hal is.

Hon brukar aldrig läsa hans brev, om inte han själv ber henne göra det. Och med full respekt viker hon ihop brevet. Stoppar tillbaka det i kuvertet och lägger det åt sidan på köksbordet.

Går igenom posthögen istället.

Kaffet har puttrat färdigt och hon håller upp åt sig i en stor mugg. Hon suckar tungt, för hon kan inte riktigt släppa Daniels brev ur tankarna.

Går igenom reklamhögen, men finner inget intressant. Reser sig upp från stolen och går till Daniels rum. Kikar ytligt om hon kan finna

något, en ledtråd att koppla ihop med hans brev, så att hon bättre kan förstå varför han har gått ifrån det uppslaget på köksbordet.

Men inne på hans rum är allting som vanligt. Ingenting som direkt leder henne till brevet.

Hon sätter sig ner på hans säng, som han är mycket flitig med att bädda. Ser sig om med rörlig blick i rummet.

Hans rum är speciellt. Hon älskar det här rummet. Kanske är det för att hon älskar honom så mycket. Han har alltid så fin ordning: Allting är så uppradat och prydligt. Men inte till någon överdrift, utan bara en trevlig ordning efter en viss given struktur, så som han önskar och trivs med. Detta som säkert får hans rum att kännas än mera personligt. Behöver han något så är det så mycket svårare för honom att leta efter det, än vad det är för henne som ser.

Hon ser ett par vita, men lite skitiga tubsockor ligga slängda på golvet, under skrivbordet och intill papperskorgen. Sträcker ut armen och plockar upp dem. Läger dem bredvid sig på sängen.

Det är varmt i rummet. Hon reser sig upp. Släpper ner persiennen som får hindra de varma solstrålarna från att komma in. Öppnar fönstret

lite på glänt och fäster det med vädringshaspen.

Går även in på sitt rum. Drar ner persiennen och öppnar på fönstret. Går vidare till badrummet och slänger sockorna i tvättkorgen. Går sedan tillbaka till köket, håller upp en mugg kaffe till och sätter sig ner vid bordet igen.

157 Läser brevet

Lyfter upp hans brev och kikar på det. Funderar och funderar ... Men till slut avväger hon i sina tankar att han nog vill att hon ska läsa det. Hon plockar ut papperna ur kuvertet, tittar på punktskriftshålen och läser.

Halvvägs genom brevet måste hon börja torka sina tårar som rinner som bäckar nedför kinderna. Hon läser om hela brevet, för att försäkra sig om att hon läst rätt – att det som står skrivet verkligen är sant. Vill inte tro att det är sant, men det är det – riktigt sant.

Tankarna stegrar: Fan! Fans helvetes jävlar ...! Att inte han kan få vara lycklig någon gång, utan hela tiden, jämt och ständigt behöva slåss med sina problem. Var det inte ögonen så nog

fan var det något annat.

Och hon gråter, och gråter ...

Hon reser sig upp. Går bort till bänken där kaffebyggaren står. Tar tungt tag i rullen med hushållspapper. Drar av en längre bit. Torkar tårarna och snyter sig.

–Lilla vännen då. Gud, va ska ja ta mej till! Fans helvete! Har han de inte nog så svårt ändå?

Hon svär med jämmer över hur orättvist livet kan vara och hur en del människor drabbas ...

Är det detta som han vill att hon ska få veta, men som han nog inte själv vågar berätta i sin fulla närvaro?

Hon torkar mer tårar.

Står lutad mot bänken med armarna i kors och funderar en stund.

–Daniel! Älskade lilla vännen.

Och tårarna fortsätter strila.

Torkar dem igen och bestämmer sig för att försöka skärpa till sig.

Gör sig hård. Koncentrerar sig en stund på att inte börja gråta igen – men det är stört omöjligt.

Och hon frågar sig varför hon blir så här ledsen? Varför hon gråter som hon gör? Daniel är ju inte död.

Hon går ut till vardagsrummet och sjunker ner i hörnsoffans ena ände. Tar telefonen som står på det lilla runda hörnbordet med glasskiva. Slår numret till Daniels mobiltelefon.

Signaler går fram.

Hon väntar länge.

Men han svarar inte.

Hon gör ett nytt försök, ett nytt och ett nytt

...

Men hon får inget svar.

Hon känner sig så tom, ensam. Vad hon vill ha honom hos sig nu.

Stirrande tomt ut i rummet sitter hon med telefonen i sin famn. Ser helt frånvarande ut. Det är som om någon stulit något från henne: det bästa, dyraste och vackraste hon har.

Hon sträcker sig efter fjärrkontrollen och ska sätta på stereon. Men ser nu att den redan är på och pausad på en låt. Hon trycker upp pausen. Ut från högtalarna strömmar Daniels och hennes älsklingslåt: If You Could See Me Now.

Hon känner det tydligt inom sig. Så som hon själv känner att låten kommit att betyda för henne, på liknande vis känner nog också Daniel igen sig i den. Att han längtar, söker efter någon som kan ge svar på hans innersta problem och

sitt hjärtas bekymmer. Längtan – bort från allt jobbigt, eller till det som är underbart.

Hon reser sig upp från soffan, går fram till blommorna i fönstret och plockar bort ett par gula blad.

Framför fönstret står hon en stund och gungar med kroppen i takt till musiken och hon nynnar med i refrängen.

Någon minut senare går hon runt i lägenheten och vattnar blommorna, samtidigt som hon funderar på hur Daniel har det. Hon känner starkt för att prata med honom. Men av någon anledning börjar hon känna sig osäker och tveksam över det. Det är nog ingen bra idé att ta upp det här med honom i telefonen. Det är kanske bäst att vänta till han kommer hem.

KOMPISSTÖD

158

Telefonsamtal med Anita

Britt och Anita, telefon, hemma

Hon har nästan hunnit vattna färdigt blommorna när det ringer i telefonen. Det är Anita som ringer. Hon hör på Britts röst att det är något med henne, som tynger. Hon frågar, men får svaret att hon inte känner att hon kan prata om det. Eller, hon vet inte hur hon i så fall ska säga det. Det känns svårt, då det ju handlar om någons, Daniels, integritet.

Hennes röst stramas något i telefonen och hon känner hela tiden en klump i halsen som hon försöker harkla loss. Hennes bekymmer för Daniel, med att han är blind, har varit nog så

stora och svåra att hantera. Men nu känns de som ingenting kan bli värre än det senaste, det som står i brevet, som ställt till det än värre för honom. Och hon tänker att detta med hans läggning till killar kanske har en inverkan på varför han för några månader sedan försökt ta livet av sig med att äta en massa tabletter.

Kanske är det lika bra att hon fortfarande inte vet om Daniels andra försök med sladden uppe på vinden.

Det ena med det andra kommer som brutala överraskningar och fullkomligt överfaller henne. I detta känner hon sig nu alltmer svag och hjälplös. Hur kan hon göra för att hjälpa och stötta honom? Och hon frågar sig också: Om han mår dåligt, men inte får hjälp, och i tid, finns det då risk att han försöker ta livet av sig – igen?

Blind och homosexuell, homosexuell och blind – gör det någon skillnad? Finns det överhuvudtaget någon skillnad? Vad är problemet och vilket är i så fall värst? Eller kanske är kombinationen av dem båda värst?

Hur som helst behöver hon prata med honom innan det är för sent.

Om hon får veta att han för ett par veckor

sedan försökt hänga sig på vinden, kommer hon bryta ihop fullständigt.

–Kom igen nu, Britt, försöker Anita övertala. Vi har väl kunnat lita på varann tidiare.

Hon förstår att det som tynger Britt är något mycket svårt och känsligt att prata om. Detta får henne att bli mycket allvarlig, men mjuk på rösten.

Britt släpper upp bromsen.

–Du vet att Daniel är självmordsbenägen, att han gått i terapi hos en psykolog. Ja tjuvläste ett brev som han fått av en vän. De låg öppet på köksbordet när ja kom hem i da. Brevet bevittnar att han är homosexuell.

Hon gör en paus, som för att hämta in mera luft.

–Va ska ja ta mej till? Tänk om han mår dålit å försöker ta sitt liv – igen.

Hon bryter ihop i gråt.

Anita blir först helt tyst och mållös. Men så säger hon:

–Åh, Gud! Va är de du säger? Är han ...?

Hon blir tyst igen.

–Han har lämnat brevet uppslaget på köksbordet. De är skrivet me punktskrift, men ja har ju också lärt mej, å ja vet att ja läste rätt. Ja

kunde inte låta bli att läsa de.

De va från hans norske brevvän, som också är blind. Gud, ja vet inte va ja ska ta mej till. Han vet inte att ja vet om hans läggning. Eller om de helt enkelt va hans avsikt att låta mej få veta ... Va ska ja ta mej till? Ja borde nog inte veta nåt om de, då han inte har berättat.

Får han veta att ja har tjuvläst, då är ja rädd att han blir sårad, kanske till å me arg.

Men varför ska ja nu gå å göra saken värre för honom? Ja ångrar mej så mycke, att ja läste brevet. Nu, i fortsättningen, kommer ja inte att kunna låssas som ja inte har läst de.

Anita ... du måste hjälpa mej.

Britt förebrår sig själv och börjar storböla i telefonen – som ett litet barn.

159 Hjälp och tröst

–Så ja, ta nu de lilla lugna å hetsa inte upp dej i onödan, försöker Anita lugna och trösta. Men,

lilla vännen, kom ner nu å lugna dej lite. De är väl ändå inte så falit, inget att gråta så mycke för. De är ju hans liv å han måste ändå få lov att va den han är.

Att du nu är oroli för honom, me tanke på att han försökt göra sig illa, de förstår han säkert. Å att du läste hans brev kan han säkert fölåta dej för. De va ju av en ren tillfällighet ...

Han är ju också en intelligent å smart kille. Om han vill kan han testa din älihet, din nyfikenhet, me att lägga ut små fällor för dej – å kanske i form av ett brev.

–Va säger du? säger Britt och kommer av sig med gråten.

–Vi kan ju försöka hjälpa å stötta honom i stället. Å du, tänk om han lämna brevet uppslaget me flit, för att han ville att du skulle läsa, för att han inte visste nåt bättre sätt att berätta om sin läggning för dej.

–Ja, de har du rätt i. Va smart du är, Anita. Tack för att du finns.

Anita försöker behålla lugnet. Hon frågar om hon har pratat med honom efter att hon läst brevet. Men det har hon inte. Hon har försökt nå honom på hans mobiltelefon. Men han svarar inte. Kanske har det hänt honom något.

Klockan är ju snart halv fem.

Han borde ha varit hemma nu, tycker hon och känner hur sin förtvivlan får ny fart och trycker på tårarna.

Anita säger att de inte ska tänka det värsta. Han är ju myndig och kan nog säkert ta vara på sig.

Men Britt förklarar att det är risken för att han ska göra sig illa igen som skrämmer henne, inte att någon annan skulle vilja göra honom illa.

Anita förstår henne, men förklarar att det inte behöver vara så att han lämnar kvar brevet med avsikt att hon skulle läsa det. Han kanske rent av, av misstag, råkar glömma kvar det på bordet.

–Har du tänkt på de?

Anita som inte känner någon förtvivlan, som fortfarande är någorlunda lugn och med det klar i huvudet, börjar tänka i flera banor, på flera scenarier. Om nu Daniel lämnar brevet synligt med avsikt, varför vill han berätta det för mamma och på det här sättet?

På något vis känner Anita att det här inte riktigt stämmer. Hon är ämneslärare på gymnasiet och kommer dagligen i kontakt med ungdo-

mar i Daniels ålder. Tycker sig ha ganska bra koll och lätt att förstå ungdomar, hur och varför de tänker och beter sig som de ibland gör.

Och sedan en tid tillbaka känner hon Daniel ganska väl och menar med det att hon på något vis lärt sig förstå hans beteende och tillvägagångssätt. Hon menar att största sannolikheten nog inte är att han velat att Britt skulle läsa brevet. Utan mest troligt är att han bara gått ifrån det, för att gå på toaletten eller något och sedan kom på andra tankar. Det blir då helt enkelt kvarglömt på bordet.

Britt håller med henne om att detta scenario nog är det mest troliga. Kanske har hon varit för snar med att tänka i negativa banor. Hon tänker också på att nu är han någonstans och vet inte om att han har blivit avslöjad.

–Gud, så hemskt, säger hon med eftertänksamhet. Då kanske de är bäst för oss båda om han inte får veta att ja vet.

Anita konstaterar att så kan det vara.

Britt vet nu varken in eller ut. Hur ska hon tackla det här? Hennes frågande ton på rösten ger Anita en vink om att hon behöver mer råd och tips för hur hon bör hantera sin situation.

Anita föreslår att hon kan gå omkring som

vanligt och inte göra någonting av det hela, låtsas som hon inget vet.

Och den dagen då det kommer fram, kanske att han själv väljer att berätta, då behöver hon inte låtsas som hon blir förvånad. Istället kan hon vara öppen och låta honom förstå att hon har haft sina aningar kring hans läggning.

–Ja, en sak du kan göra, som ja nog hade gjort i dina kläder, de är att bara ta de helt lugnt. Låt allt va å rulla på som förr. Vet Daniel om att du nu vet, för att han genom brevet har låtit dej få veta, så kan ja nästan lova dej att de kommer synas å märkas på honom, på hur han betar sej.

Han kommer inte kunna gömma sin eventuella spändhet för dej. Å han kommer inte kunna vara natuli på grund av dessa tankar. Han kommer va på sin vakt för att kunna tolka din reaktion. Han kommer försöka läsa av ditt beteende å sedan försöka skaffa sej en uppfattning om hur du har tagit hans meddelande – om att han är homosexuell.

–Ja, ja förstår precis hur du menar. Så kan de självklart va.

Britt känner stor tacksamhet för att hon har Anita.

–Tänk också vilket påhopp han skulle kunna

uppleva de, om du på eget initiativ tala om för honom att du vet. Du skulle stampa rakt på honom. Han är nog i så fall heller inte beredd på att axla situationen me att du vet.

Allt detta handlar också om hans integritet. Å kliver du objuden innanför hans integritetszon – kan de bli som en kränkning mot honom. Där måste du bara vänta på att han själv ska vilja ta de steget att bjuda in dej.

Hur som helst, menar ja, så skadar de ju inte nån me att ta de ytterst försiktigt nu. De är inte bara mitt råd till dej, Britt. De är också min så kallade vädjan om att du tar de ytterst försiktigt.

Han kanske inte ens själv vet hur han ska axla sin homosexualitet. Detta måste nog va väldigt svårt å besväligt för honom.

–Ja, å de är ju där av som ja känner oro. Om han mår dåligt av att va homosexuell å inte vet hur han ska tackla de ...

–Nu är du igång å oroar dej igen. Se inte så negativt på de. Ta en sak i sänder.

–Ja som skulle göra midda till oss. Men så kom de här brevet emellan. Ja vet ju inte när han kommer. Han har heller inte lämnat nåt meddelande. Fast såna brukar han bara lämna om han vet att han kommer att bryta av från sina

rutiner me tider. Han vet ju att vi brukar äta vid fyratiden, om ja inte jobbar. Då brukar han själv fixa nåt att äta.

Hon pratar på oavbrutet och lite nervöst, som att hon börjar yra.

160 Anitas ärende

–Vet du, säger Anita, anledningen till varför ja ringer är att ja tänkte fråga om ni har ätit. Om inte, så tänkte ja att ja skulle bjuda er på midda. Vi kunde gå ut på restaurang å äta en pizza. Ja har också nånting att berätta.

–Ja, tack, va trevligt.

Anita berättar att hon inte är ensam och solo längre. Den man som hon träffat på dansen på bygdegården, när de var där, Lennart, som han heter, har gett henne världens kärleksförklaring. Han var hemma hos henne i går, och då har han med sig en stor bukett röda rosor och ett litet paket inslaget med guldpapper.

–Du kan aldri gissa va som låg i paketet, säger Anita och låter mycket glad och lycklig.

–Nä, berätta!

–Ett silverhalsband, som passar så fint till örhängena som ja hade på mej på dansen. Han är så underbar, så snäll, Lennart.

Han har varit skild i tre år. Hans förra fru bara slängde ut honom en kväll. Hon hade tröttnat på honom, fast han va säker på att skälet egentligen va att hon funnit en annan man som hon äventyra me.

Husnycklarna fick han inte me sej å hon totalvägra att släppa in honom mer. Hans kläder å personlia, små tillhörigheter: som rakapparat, tandborste, kam å väckarklocka, packa hon i all hast ner i papperskassar å ställde innanför garageporten. Efter ett kort meddelande i telefonen fick han resten av dagen på sej att komma å hämta kassarna.

Han fick bo hos vänner å bekanta tills han fått ordnat me advokat.

Anita pratar på, säger att förmodligen ville frun jävlas tillbaka med honom för något som han tidigare gjort mot henne.

I vilket fall så har han kommit över henne. De är nog, sedan långt tillbaka, färdiga med

varandra.

Det som tydligen behövs, för att en förändring som denna ska komma till, är att någon av dem träffar en annan. När inte båda arbetar aktivt med att lägga pinnar i kärlekselden, då slocknar den och dör ut.

Britt håller med om att det måste ha slutat i en mardröm för honom. Men säkert så gör hans förra fru så mot honom för att hon egentligen skäms över sig själv och sitt tråkiga beteende mot honom. Att hon då väljer en lätt och otroligt feg väg att få ut honom ur sitt liv.

Men hon kan inte ha varit något att hänga i granen ändå. Kanske borde han istället bara vara glad för att han numera slipper henne.

–Har han nära barn, Lennart?

–Han har två me henne, som slängde ut honom. En dotter på tio år å en son på sju, som sedan ett år bor hemma hos honom. Han totalvägrades av mamman att få träffa sina barn. Men efter en del svängar me utbrott, hotelser å trakasserier från henne, fick han hela vårdnaden om barnen.

I rätten klassades modern att va psykiskt labil, då hon ofta visa upp ett schizofrent beteende. I ena stunden va hon något lugn å

samlad å i andra stunden fick hon rejäla utbrott. Å hon trodde väl att hela världen snurra runt henne. Hon satte sej själv me sina egoistiska tankebanor i centrum. Me detta va hon inte lämplig att ta det större ansvaret för barnen.

Hon fick vård, gå i terapi, för sina utbrott. Egentligen va de kanske lite synd om henne.

–Åh, jesses, så du ska bli mamma på nytt nu då. skojar Britt och småskrattar. Å han är väl inte så gammal.

–Nä, snälla nån, de är ja färdi me. Anders är ju tjuett å bor ihop me sin tjej. Å Niklas har hittat en lägenhet inne i stan, som han tänkt flytta in i redan nu i sommar. Han är ju bara nitton. Men, men ... en vacker da kommer dom båda hem igen.

Hon suckar tungt.

–Men, så du säger, Anita. De låter inte särskilt optimistiskt.

Men Anita bara skojar. Hon vill så mycket att det ska gå bra för pojkarna. Försöker hjälpa och stötta dem så mycket hon kan, så gott det går. Men om det inte kommer fungera är de alltid lika välkomna hem igen. Det vet de. Och på Britts andra fråga svarar hon att Lennart är rena lammköttet, blir trettitvå nästa gång.

Hon gör ett försök att byta tillbaka till varför hon ringer, och påminner om pizzan. Britt tackar så mycket och säger att hon ska göra ett nytt försök att nå Daniel på mobilen. Hon sitter och pillar i tyget på sin sommarblommiga, gula kjol.

–Ja, gör de. Å du, verka inte som du har läst hans brev å försök känna efter hur han betar sej först. Beter han sej som vanlit, som han brukar, då är de nog på de viset som vi har sagt. Då vet han inget. Kanske har han också glömt att han lämna kvar brevet på köksbordet.

De bestämmer att Britt ska höra av sig när Daniel dyker upp.